

включва и ретроспективния – новообразуващият се текст придобива „ембрионална памет“ за прототекста, от който е тръгнал, осъзнавайки заедно с това дистанцията си спрямо него, изразяваща се в резюмиращи, перефразиращи, апострофиращи и пр. гледни точки. Цитираното стихотворение „Ще дойдеш ти“ разтваря, но същевременно и събира снопове от значения; разработва мотива за нетърпеливото очакване на утрото, което ще донесе жадувания покой и, от друга страна, имайки памет за сюжета на прототекста, припомня в резюме онова, което се е случило в текстовия свят на „Нощ“: „Изгубих аз човешка мощ / в безсъница през дълга нощ.“; „Вампири много през нощта/ без жал ми смукаха кръвта.“ Надничайки през прозореца на „Нощ“ (да си спомним ледената кора на „Видения“) „Ще дойдеш ти“ дава свое тълкуване на гледката, за да я включи в собствения си свят – вижда там трупа на лирическия субект – придава актуална автентичност на смъртта, която в „Нощ“ се изживява в модуса на халюцинаторното и въображаемото: „И в умиление тогаз –/ безплътен дух – ще плача аз/ самси над своя труп студен.“

Идва момент, когато центробежната енергия на пораждащата творба започва да секва, импулсите на проспективно работещите текстови програми започват да се утаяват, завършва разширяването на поетичната вселена. Започва свиването – утвърждава се режимът на автополемиката. Знаците се преобръщат.

Беше отбелязано, че а „Нощ“ сложно се съчетават два режима на въображението – нощният режим, на сливане и разтваряне границите между единичностите беше положен като канава (на неизпълнимите желания), върху която се надграждаше дневният режим – на колизиите и антитезите, които снопообразно се кръстосваха и пронизваха централното пространство на творбата, заето от тялото на лирическия субект. Споменът за тези забити остриета, за тяхното болезнено вливане осигурява арсенала от антитези: издигане-падане, светлина-тъмнина, студ-жар, конфликтните образи на налитаци тълпи, разкъсващи чудовища, окървавяващи стени,